

УДК 821.161.2-1

АННА КАРАЧ

м. Харків

annkarach@mail.ru

КРИТИЧНА РЕЦЕПЦІЯ НЕОМІФОЛОГІЧНИХ МОТИВІВ У ПОЕЗІЇ ДЕВ'ЯТДЕСЯТНИКІВ

У статті розглянуто підходи до аналізу неоміфологізму в поезії 1990-х років. Визначено, що реінтерпретація та реконструкція усталених мотивів – характерна ознака поезії дев'ятдесятників, яка сприяє розгортанню авторських міфів.

Ключові слова: неоміфологізм, мотив, авторський міф, поезія 1990-х років.

Актуальність теми зумовлена тим, що неоміфологізм – одне із найплідніших явищ в українській поезії останнього десятиліття ХХ ст., що визначало своєрідність художнього світу поетів-дев'ятдесятників. Аналіз критичної та літературознавчої рецепції їхнього доробку стане підґрунтям для подальших студій, присвячених своєрідності образів і мотивів у поезії цього літературного покоління.

Мета статті – окреслити основні підходи щодо дослідження специфіки неоміфологічних мотивів у ліриці 1990-х років.

Об'єкт дослідження – критичні та літературознавчі праці, присвячені поетичному доробку дев'ятдесятників.

Предмет дослідження – критична рецепція неоміфологічних мотивів у ліриці 1990-х років.

Кінець ХХ століття в українській літературі позначений актуалізацією неомодернізму та пов'язаного з цим естетичним явищем неоміфологізму, що яскраво простежується в ліриці поетів-дев'ятдесятників. «Власне, – зауважує один із представників цього літературного покоління, – провокується неореміфологізована багатовалентність кожного слова (Целанівська “третьовимірність”), що стає в центр стереосистеми координат (знак, час, зміст) рецепції читача, де у підтексті яскраво проступають пошуки “пракоренів” та “праоснов” поетичного звучання» [14, 62–63]. Відповідно, розгортання художнього світу часто підпорядковане особливостям синкретичних ритуально-обрядових структур мислення, де міф виконує функцію мови к «інтерпретатора історії та сучасності» [17, 598].

Багаторівневість архетипних зв'язків в естетичній площині поезії дев'ятдесятників зумовлює пошук нових наукових напрямів дослідження. Один із ключових підходів до аналізу міфопоетики в ліриці цього періоду, спроектований на перезасвоєння образно-чуттєвих форм світосприймання, пропонує М. Кіяновська. Розглядаючи творчість поетів 1990-х років (І. Андруссяка, Ю. Бедрика, С. Жадана), які окреслюють міф як певну естетичну модель, де міфологічні образи постійно трансформуються, дослідниця зазначає: «Їхні тексти виступають як активно діючі чинники, вони самі формують і “розігрують” міфологічне і символічне; [...] створюють “внутрішні” текстові архетипи та міфологічні моделі, а тим самим структурують дійсність за рівнями неоміфологічного мислення, яке, по суті, провокує витворення і закріплення у практиці полісемантичності міфів та окремих мотивів – найбільш багатих із семантичної точки зору (інтенсивний тип міфологізування) або з найвищим потенціалом відкритості конкретного міфа як системи (екстенсивний тип)» [9, 135]. Усе це сприяє появі авторських міфологем, що взаємодіють у «художньому синтезі традицій» [17, 596].

Дещо інший підхід використовує В. Єшкілев. Дослідник оперує поняттям «деміургія», яке передбачає творення автором власного текстового світу з допомогою «внутрішньої» енциклопедії: «Принципова новизна деміургійного письма – в усвідомленій ситуації як контексті волевиявлення наднарративного тексту. [...] Потрібно було пережити крах модернізму (суспільного роблення Вавилонської вежі), щоб зрозуміти: справжня

свобода є свобода від традиційного тексту як суспільної домовленості. Кожен креатор має право на свій всесвіт не в якості пропозиції, а в якості суверенної метареальності, агресивно налаштованої проти реальності суспільно домовленої, репресуючої, пов'язаної з дискурсом влади. Ця позиція і є новою, вона диктує новий формат текстотворення» [19, 105]. Преференцій тут набувають художньо-естетичні модифікації метафізичної парадигми поезії.

Обидва напрямки дослідження слугують векторами для визначення національного підґрунтя лірики 1990-х років. Частина науковців сходиться на тому, що існує певна тематична співвіднесеність із художнім світом Б.-І. Антонича: «В якийсь із моментів поезія В. Махна мені видалася продовженням традиції “неокласиків”. Сьогодні бачу, що помилився. Якщо вже і шукати національних традицій у його творчості, то починати треба із Б.-І. Антонича» [4, 38]. А С. Антониншин взагалі називає О. Галету «ластівкою з гнізда Антонича» [2, 146].

Натомість О. Соловей вбачає у ліриці останнього десятиліття ХХ ст. поетичні інтонації М. Семенка (збірка «Подорож рівноденням» Р. Мельникова) і зауважує: «Наразі можна і варто говорити про відновлення поетичної традиції 1910–1920-их років у творчості найталановитіших сучасних харківських поетів, до яких окрім Р. Мельникова зараховуємо ще С. Жадана та І. Бондара-Терещенка» [21, 173].

М. Кіяновська, розглядаючи творчість поетів-дев'яноститику, виокремлює три течії: авторів «для яких основним засобом міфологізації є Пам'ять як первісне світовідчуття (розвиток традицій Київської школи поезії)», їхні тексти «створять» істину, написані «простою» мовою, образи можна співвіднести з архетипами [9, 134]; «для яких міф є засобом іронічного відсторонення» [9, 135] і відкритий для нових потрактувань; «для яких практика міфологізування зводиться до засвоєння найбільш зовнішнього рівня – культурних алюзій, цитат (включаючи приховане і опосередковане цитування), які пов'язані з метатекстовими структурами» і передбачають «невкоріненість їх у міфосистеми –

чи то авторського світовідчуття, чи то конкретного тексту» [9, 135–136].

Характерною рисою міфопоетичних творів є те, що «функцію міфів у них виконують художні тексти (переважно нарративного типу), а роль міфологем – цитати і перефрази» [17, 598]. Використання елементів чужої творчості (інтертекстуальні вкраплення, ремінісценції) в ліриці 1990-х років – міфологічне запозичення, яке слугує естетичною канвою тексту та одним із різновидів художнього неоміфологізму, до якого відносяться також авторські міфи, міфосинкретичні структури мислення, міфологічні стилізації, варіації тощо [25, 232].

Міфопоетичний аспект у поезії 1990-х років можна класифікувати також як спосіб художнього синтезу мистецтв, культурних та естетичних традицій, що має на меті вихід за «соціально-історичні та просторово-часові рамки заради виявлення “загальнолюдського” змісту» [17, 596]; «прийом, який дозволяє акцентувати певні ситуації та колізії прямими чи контрастними паралелями із міфології» [17, 598].

До авторських міфів зараховують художнє конструювання власної системи міфологем, а також «світ відчуженої особистості в умовах машинної цивілізації чи провінційного міщанства» [25, 232]. Іноді дев'яноститику вдаються до перезасвоєння «вічних» тем, адже «увагу читача в напружено психологічній ліриці не можуть не привернути підозріло сталі, щоб не сказати сильніше – відпрацьовані до жужелю в попередніх поетичних традиціях – мотиви» [5, 29]. Наприклад, мотив самотності в поетичному дискурсі виступає як «благо (коли ліричний герой не приймає світу і заперечує його)», «об'єктивна даність (яку необхідно прийняти як універсальний закон буття)», а також «зло, страждання (коли світ не приймає, не розуміє героя)» [11, 66]. Але ми знаходимо лише окремі наукові розвідки (І. Андрусська, Є. Барана, О. Деркачової, Н. Лебединцевої, Ю. Логвиненко, І. Бондара-Терещенка, М. Кіяновської, Л. Ушкалова), де про це йдеться, незважаючи на те, що частина механізму творення міфопоетичних текстових ланок виміру лірики 1990-х років – переосмислення усталених мотивів та сюжетів,

адже «коли в натхненній візії поет вивільняє свідомість людини зі стереотипів міфу, ми відкриваємо зовсім інший світ» [5, 30], що слугує платформою для авторського міфологізування.

Специфіка структурної організації поетичних текстів передбачає полісемантичність і на ідейно-тематичному рівні. Аналізуючи лірику дев'ятдесятників, критики та літературознавці говорять, що для цього періоду характерні «образи крові, попелу й бруду, мотиви руйнації й причетності, тема самогубства й елементи канібальських захоплень» [10, 97], «вияви агресивного ставлення до ворожого світу, суїцидальні мотиви в поведінці ліричного героя» [13, 58], «мотиви відчуженості та приреченості» [16, 59], «тотальна повчальність», «причмелена дидактичність» [18, 57], «розімлілість у свободі» [19, 59], «мотив ностальгії за славними мандрівками минулого» [21, 171].

За рахунок об'єднання мотивів у структурно-тематичні зв'язки можна виокремити певну взаємозалежність у контексті світоглядної парадигми авторів, а також у смислових співвідношеннях, що передбачаються механізмом творення неоміфологічної художньої тканини текстів, бо «сила називання, сила створення нових знакових комплексів, нових символів – це і є метод деміургійний» [19, 104]. Саме тому мотиви з негативною конотацією (безвиході, руйнації, болю, приреченості самогубства тощо) тісно корелюють із прагненням ліричного героя до свободи та незалежності.

Мотив руху в ліриці дев'ятдесятників вирізняється високою частотністю і зринає як певна естетична модель, своєрідний міфопоетичний ідентифікатор у різних часопросторових площинах. К. Борисенко, аналізуючи поезію Р. Мельникова, відслідковує мотиви пошуку істини, зникнення, «смерті автора заради читача» (за Р. Бартом) та інтерпретує його тексти як «спробу втечі від світу (“миру”) – якщо не в “країну Кульбабію”, то принаймні “в черево кита”» [8]. О. Соловей робить акцент на тому, що «рух постає у вигляді Всесвіту-Перекотипполя, у шатах Галасвіту, в який можна, звичайно, піти, але можна при тому й зникнути» [21, 173]. Л. Ушкалов зауважує, що

лірика пронизана «патосом біжучої доби “мовних грашок” з її домежною суб'єктивністю та еклектикою» [24, 436]. Спостерігаємо, що художній світ постійно знаходиться в динаміці, за рахунок цього можливий пошук причиново-наслідкових зв'язків або ж їхня заміна прецедентом, коли походження предмета (явища) видається за його сутність (генетизм) [17, 10], образно-чуттєве заглиблення в первісну природу тексту.

Неоміфологічні мотиви в ліриці можна відслідкувати за рахунок визначення певного механізму творення текстів, в основі якого – міфологічне мислення, проте, на жаль, на сьогодні їхнього цілісного аналізу не існує. А. Біла, аналізуючи збірку «Пепсі» С. Жадана, звертає увагу на «мовчазні» образи, які, на наше переконання, лежать в основі розгортання міфопоетичних мотивів: «...“автор” балансує між грою і серйозністю. [...] В цілому збірки це балансування проявляється в розигруванні ролей численних “безмовних персонажів” при збереженні ракурсу “стороннього свідка”, що спостерігає та лише іноді акцентує на своїх враженнях» [6, 42]. Спостерігаємо, що автор, вибудовуючи власну художню модель світу, вдається до опосередкованого або «прихованого» творення неоміфу.

Конструювання авторського художнього світу можливе також за рахунок дії ліричних текстів на людську свідомість за посередництва внутрішнього слуху та внутрішньої мови ліричного героя. Це пов'язано з семіотичною діяльністю автора, який вибудовує сюжетну канву [22, 26-27]. Але окрім імпліцитної вербалізації, у поетичних текстах дев'ятдесятників спостерігаємо існування міфу «поза часом» [12, 217], характерне для міфопоетичного мислення, що виконує ейдеологічну функцію. М. Кіяновська зазначає: «В творчості Андрусяка домінує надісторичний модус, притаманна постмодернізму позачасовість. Такою позачасовістю у Жадана пронизані лише кілька текстів, зокрема “Будда”, “Прийти в степи...”. Інші його тексти пов'язані з міфосистемами модерної епохи. Він не розшаровує, не розщеплює їх, він їх нарощує» [9, 136].

Проте, на нашу думку, синтагматичною основою будь-якого міфопоетичного мотиву є, перш за все, художнє структурування

хронологічного виміру тексту. Є. Баран зосереджується на темпоральній канві поезії В. Махна: «Це не втрата часу і не розмитість його, це наповненість часом, коли категорії минулого, теперішнього і майбутнього взаємонакладаються і взаємопроникають одна в одну. Тоді людина позбавляється рабської залежності від часу, стаючи вільною у часі. Людина стає собою...» [3]. Пошук справжнього «я» – одна з головних інтенцій поезії дев'яноститику, адже «міфологічні паралелі й образи наголошують незмінну повторюваність однакових невіршених колізій, метафізичне кружляння на одному місці особистого та суспільного життя, навіть повторюваність (циклічність) світового історичного процесу» [13, 60–61].

Кожна людина, окрім особистих спогадів, має «первісні» образи, успадковані можливість своїх уявлень. Таким чином, відомі мотиви із міфів повторюються в однакових формах відображення. Мова йде про більш глибокий шар несвідомого – загальнолюдські споківні образи, які К. Юнг називає архетипами, а також домінантами несвідомого [26, 79–80]. Р. Мельників зауважує: «Активізація “філософських ландшафтів” поетичного слова для аналізу на рівні знаку, образу, символу передбачає введення до інтерпретаційної системи певного коду прочитання, закладеного специфікою поетичного тексту та своєрідністю авторською письма» [15, 129]. Динаміка розгортання неоміфологічних мотивів та сюжетів передбачає, що таким «кодом» може бути тлумачення архетипів, які одночасно слугують «каталізаторами» міфологічної свідомості.

Проте міфопоетичний дискурс передбачає зосередження на різних підходах до трактування організації знаково-символічної системи лірики 1990-х років. Як зазначає І. Андрусак: «Архетипні знаки в текстах Василя Махна дуже часто не так на рівні художнього образу (лінгвістично – словосполучення, речення чи групи речень), як на рівні слова (морфеми). Вони – не смислові коди, засоби вживлення в колективне підсвідоме (культуру). Безпосереднє джерело архетипних знаків Махна – постмодерн (звідси: “Іронічно всміхнися на знаки”). Вони –

недовитерті постмодерном (“вцілілі жарівки”) т.зв. “вічні”: трава, мураха, зелений, ріка, склянка, дощ, пісок, дим, свіча, вовк, листя, птах, крило, століття, темний, попел, стебло, самітній тощо...» [1, 22]. Наприклад, птах, про якого згадує дослідник, виступає символом життя, натхнення, свободи, неба, душі тощо та особливим міфопоетичним класифікатором художньої дійсності, а також елементом ритуалу й релігійно-міфологічної системи [17, 837]. До речі, у поезії І. Андрусак Л. Ушкалов визначає образи-архетипи та сюжети-архетипи (Вавилонські річки й немовлята, Сізіф, золотий дощ Данаї, горгона Медуза, Авель, місяць-Актеон, Іван Предтеча тощо) [23, 446].

Н. Лебединцева зупиняється на архетипі Великої Матері: «Саме втратою цього архетипу через девальвацію основних співвіднесених із ним національних мотивів і символів (земля – годувальниця, праматір, останній прихисток і джерело життя; хата – домівка, родове коріння, батьківський спадок; рід – родина, духовна спадщина, мудрість; криниця – чисте джерело, символ таємниці Матері-Землі; материнство – продовження роду, народження життя, мудрість природи тощо) можемо пояснити той стан істеричної розгубленості та хворобливої агресивності, який визначив поезію покоління 90-х» [11, 69].

Колективне несвідоме, відокремлене від особистого, абсолютно універсальне, адже може бути віднайдене усюди [26, 80]. Аналізуючи збірку «Полювання на оленя» Р. Мельникова, І. Бондар-Терещенко робить акцент на архетипних знаках: «Оце й є той міфологічний, архетипний світ, що постає з основного культурного взору, і який побудований на знанні з Юнга “колективній підсвідомості”» [7, 172].

Подавати потрактування міфу треба не з допомогою окремих елементів, які входять до його складу, а тим способом, яким ці елементи комбінуються [12, 218]. М. Савка зазначає: «Своєю поезією М. Кіяновська підводить нас до думки, що кожне окремо взяте слово є самоцінністю, поєднання слів – це вже ключ до коду, групування образів – код до асоціації» [20, 144]. У ліриці М. Кіяновської зустрічаються складні синтаксичні конструкції, повторення окремих лексем. Характерна риса

художнього світу авторки – переосмислення та авторське зображення міфологічних образів, які постійно зазнають трансформацій. Це сприяє утворенню множинності сюжетних ліній, різних текстових ситуацій.

Таким чином, міфопоетична культура за способами зображення художньої дійсності інтелектуальна, спрямована на авторефлексію [17, 596]. Нове потрактування і переосмислення усталених мотивів, образів та сюжетів скоцентоване навколо людської природи, про що свідчить ідейно-тематична спрямованість та естетичне наповнення лірики 1990-х років. Художня реінтерпретація та реконструкція поезії дев'ятдесятників виявляється в міфологічних стилізаціях, варіаціях, що «задані міфом, обрядом чи архаїчним мистецтвом» [17, 596], міфологічних запозиченнях, авторських міфах, міфосинкретичних структурах мислення [25, 232]. Частково у своїх наукових розвідках окремих аспектів цього питання торкаються І. Андрусак, С. Антонішин, Є. Баран, Л. Березовчук, А. Біла, І. Бондар-Терещенко, К. Борисенко, Н. Лебединцева, Ю. Логвиненко, Г. Меньок, В. Моренець, М. Савка, О. Соловей, Л. Ушкалов. Проте на сьогодні комплексного та ґрунтового аналізу творчого доробку дев'ятдесятників у контексті неоміфологізму немає. Тому доцільно, на нашу думку, виокремити два домінуючі міфопоетичні напрями дослідження поезії дев'ятдесятників: міф як естетична модель, відкрита до художніх трансформацій та інтерпретацій (за М. Кіяновською) та «деміургія», що передбачає творення художньо-естетичного виміру з допомогою «внутрішньої» енциклопедії (за В. Єшкілевим).

Список використаних джерел

1. Андрусак І. «Рибою пливи, Свідзинським, кавою...» : (архетипні знаки в поезії В. Махна) / Іван Андрусак // Слово і час. — 1998. — № 2. — С. 22—23.
2. Антонішин С. Душа у скрипковому футлярі, або кілька добрих слів про нову збірку Олени Галети і не тільки про збірку / Світлана Антонішин // Дзвін. — 1999. — № 7. — С. 146—148.
3. Баран Є. Божих слів нерозгадані коди... [Рец. на кн. Махно В. Лютневі елегії та інші вірші] [Електронний ресурс] / Євген Баран // Кальміюс. — Львів : Каменяр, 1998. — 2000. — № 3—4 (11—12). — Режим доступу: [http://fs140.www.ex.ua/get/01c31f9bbcb9e5160154d2e64249551e/21279479/Число%203-4\(11-12\)%202000.txt](http://fs140.www.ex.ua/get/01c31f9bbcb9e5160154d2e64249551e/21279479/Число%203-4(11-12)%202000.txt).
4. Баран Є. «Князь Самотності мовить у світле стебло» / Євген Баран // Кур'єр Кривбасу. — 1997. — № 91—92. — Грудень. — С. 38.

5. Березовчук Л. Поруйнування Єрусалима [Рец. на зб. : С. Жадан. Цитатник. — Київ : Смолоскип, 1995; С. Жадан. Пепсі. — Харків : Майдан, 1998] / Лариса Березовчук // Критика. — 2000. — Березень. — С. 25—30.
6. Біла А. Від ломки до ломки : лірика Сергія Жадана / Анна Біла // Слово і час. — 2002. — № 1. — С. 35—48.
7. Бондар-Терещенко І. Сімейні тайни авангарду [Рец. на кн : Мельників Р. Полювання на Оленя. — К. : Смолоскип, 1996] / Ігор Бондар-Терещенко // Березіль. — 1996. — № 11-12. — С. 170—173.
8. Борисенко К. «В цій країні дощі помаранчеві...» (Поезія Ростислава Мельникова в контексті «зламу епох») [Електронний ресурс] / Катерина Борисенко // Кальміюс. — 2002. — № 1—2 (17—18). — С. 39—43. — Режим доступу: <http://www.kalmiyus.h1.ru/nomer8/recenz/borys2.shtml>.
9. Кіяновська М. До питання про функціонування міфа та засоби міфологізації у поезії покоління 90-х / Маріанна Кіяновська // Молода нація. — 1998. — № 9. — С. 134—143.
10. Лебединцева Н. Агресія як символ спротиву (Психологічний вимір поезії 90-х) / Наталія Лебединцева // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях... — 2002. — № 3. — С. 96—100.
11. Лебединцева Н. Самотність як домінуючий поетичного дискурсу 90-х років / Наталія Лебединцева // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях... — 2002. — № 6. — С. 66—70.
12. Леви-Стросс К. Структурная антропология / Клод Леви-Стросс. — М. : Изд-во ЭКСМО-Пресс, 2001. — 512 с.
13. Логвиненко Ю. Підстави для абсурду і втеча від абсурду: ранній український постмодернізм крізь оптику біблійної міфології / Юлія Логвиненко // Слово і час. — 2008. — № 6. — С. 57—61.
14. Мельников Р. Мистецтво як лимонад, або в пошуках чаші Грааля / Ростислав Мельников // Критерії естетичної вартості художнього тексту : матеріали Міжвузівської наукової конференції (22—24 вересня 1996 р., м. Львів). — Львів : ЛДУ, 1996. — С. 61—63.
15. Мельников Р. Рецепція «філософських ландшафтів» поетичного тексту / Ростислав Мельников // Молода нація. — 1998. — № 9. — С. 153—159.
16. Меньок Г. Чекання на ієрархію (рефлексії над антологією «Дев'ятдесятники») / Ганна Меньок // Слово і час. — 2000. — № 6. — С. 58—61.
17. Мифы народов мира. Энциклопедия [Электронный ресурс] / гл. ред. С. Токарев. — Режим доступа: <http://rghost.ru/42572394>.
18. Моренець В. Мова у частинах: займенник / Володимир Моренець // Слово і час. — 1998. — № 8. — С. 56—61.
19. Пролегомени до деміургії [інтерв'ю з В. Єшкілевим / розмовляли О. Бойченко та Н. Лихоманова] // Кур'єр Кривбасу. — 2000. — № 128. — Листопад. — С. 99—107.
20. Савка М. Алогізми і парадокси чи шлях чіткої логіки (Збірка поезій Маріанни Кіяновської «Інкарнація») / Мар'яна Савка // Молода нація. — 1998. — № 9. — С. 144—147.
21. Соловей О. Ex Oriente або полювання на кита, вагітного Йоною [Рец. на кн. Мельників Р. Подорож рівноденням: Поезії. — Харків: Акта, 2000] / Олег Соловей // Кур'єр Кривбасу. — 2002. — № 149. — Квітень. — С. 170—173.

22. Тюпа В. Анализ художественного текста / Валерий Тюпа. — М. : Академия, 2009. — 336 с.
23. Ушкалов Л. Солілоквій про дерева та води (покрайні записи) [Післям. до кн. Андрусак І. Дерева і води. — Харків: Акта, 2002] / Леонід Ушкалов // Скворода та інші. Причинки до історії української літератури. — К. : Факт, 2007. — С. 443—447.
24. Ушкалов Л. Спроба філології мандрів [Післям. до кн. Мельників Р. Подорож рівноденням: Поезії. — Харків: Акта, 2000] / Леонід Ушкалов // Скворода та інші. Причинки до історії української літератури. — К. : Факт, 2007. — С. 436—442.
25. Фрис І. Неоміфологізм в слов'янських літературах ХХ ст. / Ірина Фрис // Проблеми слов'янознавства. — 2007. — Вип. 56. — С. 228—236.
26. Юнг К.Г. Психология бессознательного / Карл Густав Юнг. — М. : Когито-Центр, 2010. — 352 с.

ANNA KARACH
Kharkiv

CRITICAL STUDY OF THE NEOMYTHOLOGICAL MOTIFS ON THE POETRY OF THE POETS OF THE NINETIES

In this article are viewed the approaches to the analysis of the mythopoetic in the lyrics of the 1990s. It is determined that the reinterpretation and the reconstruction of the deep-seated motifs is a characteristic feature of the poetry of the Nineties that provokes the development of the authors' myths. Also, there is presented the tendencies to explore the studies of the imaginative neomythologism in the poetry of the 1990s.

Key words: neomythologism, motif, author's myth, poetry of the poets of the Nineties.

АННА КАРАЧ
г. Харьков

КРИТИЧЕСКАЯ РЕЦЕПЦИЯ НЕОМИФОЛОГИЧЕСКИХ МОТИВОВ В ПОЭЗИИ «ДЕВЯТИДЕСЯТНИКОВ»

В статье описаны подходы к анализу мифопоэтики в лирике 1990-х годов. Определено, что reinterpretация и реконструкция устоявшихся мотивов – характерная черта поэзии «девяноститников», которая способствует развитию авторских мифов. Рассмотрены тенденции, направленные на исследование рецепции художественного неомифологизма в лирике этого периода.

Ключевые слова: неомифологизм, мотив, авторский миф, поэзия 1990-х годов.

Стаття надійшла до редколегії 11.10.2016